

Кад је почињао да трчи за лоптом у Сплиту и маштао да заигра у Хајдуку, Берислав Буковића није ни слутио да ће га пут одвести у Бањалуку, да ће у Борцу фудбалски "експлодирати", да ће у овој средини постати, у то вријеме, један од најбољих прволигашких штопера.

- Никад нисам погријешио што сам изабрао Бањалуку и Борац. И сад мислим да је то мој најбољи фудбалски потез у каријери. Сви су ме прихватили, раширених руку и отворена срца, како играчи, навијачи, тако и они обични грађани. Осјећао сам се на Градском стадион у као на старом плацу крај Плинару - присјећа се Берислав Буковић.

1974. као ученик трећег разреда сплитске гимназије, потписао је стипендијски, а само годину дана касније и професионални уговор са Хајдуком.

- Као сви из моје генерације, а били су то Матковић, Мијач, Шалов, Лукетин...желио да сам обучем Хајдуков дрес. Конкуренција је у халф линији била страшна. Играли су Буљан, Холцер и Перузовић, све репрезентативци Југославије. Био сам свјестан да ћу више гријати клубу него бити на терену, знао сам да је у мојим годинама, а

имао сам их 18, најпотребније да играм - прича Буковић.

На Градски стадион стигао је на позив тренера Борца Миљенка Михаћа, који га је познавао из омладинске репрезентације Југославије.

- Дошао сам у зиму 1976. године. За Борац су тад играли Јантољак, Ковачевић, Кресо, Марјановић, Смилески, Кушмић, Видачак, Брњац, Гавриловић, Лазић, Богојевић, Цетина... Имали смо сјајну екипу. Опет сам дошао у клубу у којем је халф линија била једна од најбољих у лиги. Сачињавали су је Видачак, Брњац и Цетина. Али, знао сам да ћу добити шансу - прича Буковић.

И добио ју је доласком за тренера Борца Момчила Спасојевића, који је у младом Сплићанину видио велики потенцијал, одмах га је бацио у ватру.

- Спасојевић је од првог дана вјеровао у мене, кад је почело првенство био сам стандардни првотимац. Добро се сјећам у првих шест кола три пута сам проглашаван за најбољег играча утакмице. А, онда је дошао меч са Хајдуком, живио сам за тај дуел, желио сам да мојим "билима" докажем да су погријешили што су ме пустили. Пред тај окршај Спасојевић ме је позвао и рекао ми: "Бере, ти си добар пријатељ са Боришом Ћорђевићем, ти си Хајдуково дијете, да ли ћеш моћи играти против њих?" Одговорио сам: "Ја само чекам тај дуел, не сумњајте у мене". Борац је био бољи од Хајдука, побиједио је 2:0, ја сам проглашен за најбољег играча сусрета. Добро се сјећам, послѣје те утакмице Мићо Дуванџић, тадашњи тренер Хајдука, изјавио је у новинама да су у клубу погријешили што су ме пустили. Мислим да су ме послѣје тога меча навијачи завољели. Видјели су у мени играча који се није штедио, који је гинуо на терену, горио од жеље да прволигаш са Градског стадиона освоји бодове
- ријечи су Буковића.

Борчев Времеплов: Берислав Буковић